

суттєвої частки національного доходу. Це, в свою чергу, знову зводить на мінімум можливість розвитку підприємств України, тобто знову малий бізнес зазнає втрат зі збільшенням зовнішньої заборгованості, соціальні та інвестиційні програми знову ж таки будуть скорочені або анульовані.

Вирішення проблеми заборгованості дасть можливість створенню нових правових, фінансових та економічних умов для контролю доходів країни, відновленню довіри до банківської системи та кредиторів, та сприятливих умов для іноземного інвестування. Необхідно забезпечити доцільність витрат коштів, залучених на фінансовому ринку, що дасть можливість розвитку виробництва, малого бізнесу, а в майбутньому безболісного погашення накопичених боргів для економіки України та кожного громадянина країни в цілому.

Список використаних джерел:

1. Вахненко Т.П. Державний борг України та його економічні наслідки / Т.П. Вахненко. – К.: Альтерпрес – 2000. – 152 с.
2. Вахненко, Т. П. Особливості формування державного боргу та управління його складовими в період фінансової кризи / Т. П. Вахненко // Фінанси України. – 2009. – № 6. – С. 14-28
3. Калитчук В.М. Вплив державного боргу на економічне становище в Україні / В.М. Калитчук. – Київ, 2005-2006. – 46 с.
4. Куксенкова О.О. Зовнішній борг України: проблеми та шляхи їх вирішення / О.О. Куксенкова / Молодіжний науковий вісник УАБС НБУ, Серія: Економічні науки – 2014. – № 6. – С. 237-246.
5. Макконелл К.Р., Брю С.Л. Экономикс: принципы, проблемы и политика. Пер. с англ. 11-го изд. / К.Р. Макконелл, С.Л. Брю. – К.: ХаГар – 2000. – 785 с.
6. Рожко О.Д. Державний борг у забезпеченні економічного зростання / О.Д. Рожко // Фінанси України. – 2003. – № 1. – С. 82-87.

Романів І.Ф.

аспірант,

Львівський університет бізнесу та права

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Проблемам соціального розвитку присвячена значна кількість наукових праць. Окремі питання сучасних проблем соціального розвитку розглянуті у працях М. В. Лизун, О. А. Котукова, Н. А. Копилової, А. М. Колота, Я. М. Столярчук, О. В. Пирога, О. Є. Кузьміна, Ю. І. Сидорова, В. В. Козик, Н. І. Гражевської та ін. Ефективне регулювання державою процесів соціального розвитку вимагає формування цілісної системи наукових уявлень за цим напрямком.

На сьогоднішньому етапі розвитку наукових знань про соціально-економічний розвиток не викликає сумнівів факт нерозривності двох

процесів, а саме – взаємоузгоджене забезпечення розвитку соціальної та економічної сфер. Деформування стратегії, конкретних заходів та рішень у той чи інший бік провокуватиме загострення кризових явищ у економіці та погіршення добробуту громадян.

На рівні державного регулювання проблеми економічного та соціального розвитку досліджувала Д. М. Євдокимова. У її праці встановлено вплив інституціональних перетворень на здійснення соціально-економічних трансформацій. Вихідним положенням формування рекомендацій щодо встановлення пріоритетів державної політики Д. М. Євдокимова вважає визначення домінуючого технологічного укладу та рівня регіональної асиметрії, як основних елементів державної стратегії розвитку [1]. За схожим напрямком досліджував важелі державного регулювання у розвитку соціально-економічної системи держави О. М. Комяков. Учений зосередився на сутності економічної політики держави та її внеску у регулювання соціально-економічних процесів перехідної економіки за стратегічним та поточним напрямками. О. М. Комяков наголошував на важливості макроекономічної стабілізації в перехідній економіці, що залежить від розвитку цивілізованих трудових відносин та ринку праці [2].

Недостатньо дослідженим залишаються на сьогоднішній день наукові уявлення про чинники погіршення соціальної безпеки держави та громадян. Ця проблема у першу чергу пов'язана з проблемами фінансування соціальних перетворень, зокрема за кризових умов в економіці. З цього приводу В. М. Булавинець наголошує, що історія фінансування вітчизняної соціальної сфери демонструє тенденцію виділення коштів на її функціонування, переважно, з місцевих бюджетів за «залишковим принципом». Проголошення соціальних стандартів, як пріоритетних у реалізації економічної і соціальної політики держави, не підкріплюється практичними кроками. Панує думка про другорядність соціальної сфери у відтворювальному процесі і тому спрямування коштів на соціальний розвиток деякі теоретики та практики вважають затратами, а не інвестиціями. Ігнорування соціальних потреб населення залишається важливим фактором соціальної напруженості в суспільстві [3, с. 182]. Особливо посилюється цей фактор, на наше переконання, за кризових умов в економіці держави.

Таким чином формування теоретичних засад соціального розвитку та його державного регулювання в умовах економічної кризи залишається актуальним і на сьогоднішній день та потребує поглиблених досліджень за цим напрямком.

Список використаних джерел:

1. Євдокимова Д.М. Державне регулювання економічного розвитку: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.01.01 / Д.М. Євдокимова ; Київ. нац. екон. ун-т. – К., 2002. – 20 с.: рис. – укр.
2. Комяков О.М. Державне регулювання перехідної економіки: Автореф. дис... канд. екон. наук: 08.01.01 / О.М. Комяков ; Київ. нац. екон. ун-т. – К., 2000. – 19 с. – укр.
3. Булавинець В.М. Теоретичні засади соціального розвитку та роль держави у його фінансовому забезпеченні [Електронний ресурс] / В.М. Булавинець // Наукові записки

[Національного університету «Острозька академія»]. Сер. : Економіка. – 2010. – Вип. 13. – С. 177-184. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Nznuoa_2010_13_23.pdf

Турчин І.М.

викладач,

Відокремлений підрозділ Національного університету

біоресурсів і природокористування України

«Бобровицький коледж економіки та менеджменту імені О. Майнової»

СИСТЕМА ПОКАЗНИКІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Однією з найбільш актуальніших проблем стабілізації і подальшого прискореного розвитку виробництва в сільськогосподарських підприємствах будь-якої форми власності є підвищення його ефективності. Ефективність виробництва є узагальнюючою економічною категорією, через яку проявляються дія об'єктивних економічних законів і яка показує результативність виробництва, тобто це якісна характеристика у результативності використання живої й уречевленої праці.

Разом з тим дослідження показали, що існують обґрунтовані причини недостатнього розвитку підприємств АПК, зокрема: недосконалість діагностики та контролю системи показників, які б відображали реалізацію механізму ресурсозбереження у виробничо-господарській діяльності аграрних підприємств й дозволяли б оцінити ефективність його функціонування. Тому дослідження системи показників ресурсозбереження, а також оцінка програми заходів щодо їх застосування є актуальними і становлять науковий та практичний інтерес.

Забезпечення ресурсозбереження в аграрних формуваннях опирається на організації ведення господарства при якому кожне підприємство порівнює в грошовій формі витрати і результати виробництва (надання послуг), намагається відшкодувати витрати власними доходами, тобто забезпечувати самоокупність і оптимальну рентабельність виробництва. Ресурсозбереження виступає важливим фактором підвищення продуктивності праці, зниження собівартості продукції і забезпечення прибутковості виробництва.

З метою ефективного управління ресурсами і їх витратами необхідно здійснювати глибокий економічний аналіз виробництва. Відомо, що усі витрати мають не однаковий зв'язок з обсягом виробництва продукції. Залежно від характеру такого зв'язку витрати виробництва поділяють на постійні і змінні.

Ефективне використання оборотного капіталу – це: знання того, де, коли і в яких обсягах витрачати ресурси підприємства; прогноз того, де, коли, для чого і в яких обсягах необхідні додаткові фінансові ресурси; вміння забезпечити максимально високий рівень віддачі від використання ресурсів.